

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/140/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5618203420
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5618203420.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 01 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: E. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX L. XXX, v konaní o zaplatenie sumy 356,83 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 20Csp/81/2018-127 zo dňa 18. februára 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 20Csp/81/2018-127 zo dňa 18. februára 2019 p o t v r d z u j e .

Žalovaný n e m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom s poukazom na ustanovenie § 52 ods. 1, 2, 3, § 54 ods. 1, 2, § 879j zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 497, § 708 ods. 1, 2, § 709 ods. 1, § 710 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník a § 1 ods. 5, § 2 písm. f) a § 18 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zamietol žalobu žalobcu (výrok I.). Žalovanému náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 06.12.2018 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 356,83 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 356,83 Eur od 06.12.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 17.08.2007 Zmluvu o bežnom účte č. XXXXXXXXXXXX (ďalej „Zmluva“), na základe ktorej žalobca (ešte s obchodným menom Ľudová banka, a.s.) zriadil v prospech žalovaného bežný účet k programu služieb LUBA Element spolu s vydaním a používaním medzinárodnej platobnej karty Cirrus/Maestro. Právny vzťah vzniknutý medzi zmluvnými stranami posúdil súd prvej inštancie ako vzťah spotrebiteľský, založený zmluvou uzatvorenou medzi žalobcom ako dodávateľom a žalovaným ako spotrebiteľom. Na uvedený právny vzťah tak aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka vzťahujúce sa na spotrebiteľské vzťahy (§ 52 a nasl.) a ustanovenia zákona č.129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Podľa všeobecných obchodných podmienok a sadzovníka poplatkov bol žalobca v postavení dodávateľa (banky) oprávnený zúčtovať si poplatky na ťarchu účtu zriadeného na základe Zmluvy. Na ťarchu účtu žalovaného boli zúčtované: úroky, poplatok za vedenie účtu, poplatok za transakcie a iné poplatky. Celkový záporný zostatok na účte žalovaného ku dňu podania žaloby predstavoval sumu 356,83 Eur.

4. Okresný súd žalobu zamietol, nakoľko nemal preukázanú jej dôvodnosť. Žalobca v konaní nepreukázal zmluvné dojednanie strán sporu o povinnosti žalovaného platiť poplatky, ktoré mu boli zaúčtované na ťarchu bežného účtu a ich výške. Sadzovník poplatkov, na ktorý odkazuje Zmluva, nepredstavuje zmluvné dojednanie účastníkov zmluvy. Od spotrebiteľ'a nie je možné požadovať

poplatky, ktoré nie sú individuálne dojednané v Zmluve. Taktiež žalobca nepreukázal ani splnenie povinností veriteľa informovať spotrebiteľa pravidelne v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi, o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru a ďalších náležitostiach poskytnutého úveru v zmysle § 18 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Skutočnosť, že tieto informácie boli zrejmé z web stránky žalobcu a na každej jeho pobočke, prvoinštančnému súdu ako splnenie uvedenej povinnosti nepostačovalo. Žalobca mal povinnosť tieto informácie spotrebiteľovi riadne poskytnúť, predložiť a nie je možné od spotrebiteľa požadovať, aby si tieto informácie vyhľadával sám. Na doplnenie súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť zistenú z obsahu vedeného spisového materiálu, keď poplatky, ktoré boli zaúčtované na ľarchu účtu žalovaného bez právneho dôvodu, predstavujú sumu celkovo 624,80 Eur, teda výška týchto poplatkov presahuje celkovú žalobcom uplatnenú pohľadávku o 267,97 Eur.

5. O trovách konania rozhodol okresný súd s poukazom na § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej sporovej strane, ktorej žiadne trovy v súvislosti s konaním nevznikli, nárok na ich náhradu nepriznal.

6. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že súd žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná voči žalovanému nárok na náhradu trov konania. Odvolateľ sa nestotožnil s právnym záverom okresného súdu o tom, že žalobca nedostatočne preukázal odôvodnenosť žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ súd považoval podanú žalobu za neúplnú, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie alebo opravu v zmysle § 129 ods. 1 CSP, ktorý postup okresný súd nezvolil. Svoju argumentáciu odvolateľ podporil poukazom na viacero rozhodnutí všeobecných súdov, napr. rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/262/2017 zo dňa 18.01.2018, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/262/2017 zo dňa 04.07.2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/211/2018 zo dňa 10.12.2018 a iné. Poukázal aj na bod 2.5 Všeobecných obchodných podmienok súvisiacich s poskytovaním úveru žalobcom (ďalej „VOP“), v zmysle ktorého je klient povinný platiť banke poplatky v súlade so sadzobníkom, ktorý je verejne prístupný, a zároveň je v zmysle predmetného bodu banka oprávnená meniť výšku poplatkov v Sadzobníku. Prekročením sa v zmysle § 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch rozumie automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania. Reakciou žalobcu (banky) pri poskytovaní úverov na prekročenie zo strany klienta (dlžníka) je bod 1.4.1. VOP, podľa ktorého je v prípade prečerpania prostriedkov na bežnom účte do nepovoleného debetného zostatku tento úročený sankčným úrokom z nepovoleného debetu v aktuálne platnej výške. S oprávnením veriteľa (banky) požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta ako Obchodný zákonník, tak aj zákon o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný ako spotrebiteľ bol o svojom prekročení a úrokovej sadzbe úročenia informovaný prostredníctvom VOP, výpisov z účtu a na každej pobočke žalobcu mal žalovaný k dispozícii všetky relevantné listinné dokumenty. Odvolateľ na podklade rozhodnutia Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/140/2018 zo dňa 19.12.2018 poukázal na rozdiel medzi povoleným prečerpaním a prekročením, ako aj na potrebu rozlišovania rozdielu medzi povoleným a nepovoleným prečerpaním, k čomu pripojil rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici čk. 41Co/39/2018 zo dňa 23.01.2019.

7. Žalovaný na odvolanie žalobcu, ktoré mu bolo doručené tzv. fikciou doručenia dňa 15.05.2019, nereagoval. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu predložené neboli.

8. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

9. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v prevažnej časti sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

10. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

11. Žalobcom uplatnený opravný prostriedok, po oboznámení sa s jeho obsahom, posúdil odvolací súd v celom rozsahu ako nedôvodný.

12. Vo vzťahu k žalobcom namietanému postupu okresného súdu, ktorý ho nevyzval na doplnenie nejasného podania, odvolací súd konštatuje, že na postup v zmysle § 129 ods. 1 CSP v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky. V procese vedenia sporových konaní je totiž potrebné rozlišovať medzi situáciou, keď súd považuje žalobu za neurčitú pre niektorý z dôvodov uvedených v ustanovení § 129 ods. 1 CSP a situáciou, keď je žaloba z procesného hľadiska v poriadku, avšak žalobca v nej neuviedol všetky relevantné skutkové tvrdenia vo vzťahu k uplatňovanému nároku a tieto ani počas konania nedoplnil, čo malo za následok jeho neúspech v konaní z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. Podstatou problému v posudzovanej veci bol nedostatok skutkových tvrdení a následne aj neunesenie dôkazného bremena žalobcom, ktorý nepreukázal zmluvné dojednanie účastníkov právneho vzťahu založeného Zmluvou o povinnosti žalovaného platiť poplatky, ktoré mu boli zaúčtované na farchu bežného účtu a ich výške. Pokiaľ by súd v danom prípade vyzval žalobcu na doplnenie skutkových tvrdení k ním uplatnenému nároku, takýto postup by bol považovaný za neprimeraný zásah do rovnosti zbraní sporových strán a zároveň by sa jednalo o rozpor so zásadou kontradiktórnosti uplatňovanou v civilných sporových konaniach.

13. Podľa názoru odvolacieho súdu správnu je východisková úvaha okresného súdu o tom, že právny vzťah založený medzi žalobcom a žalovaným Zmluvou o bežnom účte č. 3430042001 zo dňa 17.08.2007 je vzťahom spotrebiteľským, na ktorý dopadajú zákonné ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Spotrebiteľský charakter právneho vzťahu vzniknutého medzi právnym predchodcom žalovaného a žalobcom nenamietal ani samotný odvolateľ.

14. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

15. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu.

16. Skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje ustanovenie § 366 CSP). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu

len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvostupňovom konaní neboli produkované.

17. Postup súdu prvej inštancie pri vyhodnocovaní dôkaznej situácie bol správny. Tak ako už uviedol krajský súd vyššie, podstatou problému v posudzovanej veci bol nedostatok skutkových tvrdení a následne aj neunesenie dôkazného bremena žalobcom, ktorý nepreukázal zmluvné dojednanie účastníkov právneho vzťahu založeného Zmluvou o povinnosti žalovaného platiť poplatky, ktoré mu boli zaúčtované na ľarchu bežného účtu a ich výške. Aj pri zníženej formálnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme prekročenia, je nevyhnutné, aby náležitosti zmluvy, z ktorých žalobca odvodzuje svoje práva, boli preukázané jasným a zrozumiteľným spôsobom. Ak dohoda o možnosti prečerpania vznikla ústne (čo možno vyvodiť z predložených výpisov z účtu), jej parametre museli byť v konaní preukázané dôkaznými prostriedkami v zmysle procesnej úpravy. Jednoduché predloženie výpisov z účtov, Všeobecných obchodných podmienok a Sadzobníka úrokových sadzieb neboli postačujúcimi dôkazmi, ktoré by mohli viesť súd k zásahu do majetkovej sféry žalovaného, pretože len deklarujú jednostrannú vôľu žalobcu ako silnejšej zmluvnej strany bez toho, aby preukazovali aj prejav vôle žalovaného a pre absenciu individuálneho dojednanie podmienok, na základe ktorých si žalobca uplatnil nároky, takémuto nároku nemožno priznať súdnu ochranu. Žalobcom uplatnené nároky (úroky a poplatky) neboli individuálne dohodnuté, pričom za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal síce spotrebiteľ (žalovaný) možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V danom prípade žalovaný nijakým spôsobom obsah Sadzobníka poplatkov ovplyvňovať nemohol. Takisto pokiaľ išlo o VOP, tieto majú slúžiť na dojednanie technického alebo vysvetľujúceho charakteru a nemali by sa v nich nachádzať dojednanie úrokov, či iných poplatkov, pokiaľ ich spotrebiteľ (žalovaný) nemôže individuálne s dodávateľom (žalobcom) dohodnúť. Forma zakotvenia jednotlivých zmluvných ustanovení môže byť stranami určená rôzne, avšak deklarácia prejavu vôle byť viazaný zmluvou z nich musí nepochybne vyplývať, čo v spornom prípade nebolo splnené. V prejednávanej veci jednoznačne došlo k uzavretiu spotrebiteľského kontraktu, v prípade ktorého nemožno pripustiť postup veriteľa určujúceho podstatné zmluvné povinnosti jednostranne, v jeho prospech a bez negociácie s protistranou.

18. Pokiaľ odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku poukazoval na viacero rozhodnutí všeobecných súdov SR, odvolací súd dodáva, že z ust. § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný. Navyiac pri rozhodovaní spotrebiteľských sporov je potrebné vždy prihliadať na konkrétne okolnosti tej-ktorej veci a časové hľadisko, rešpektujúc právnu úpravu platnú v čase uzavretia zmluvy medzi dodávateľom a spotrebiteľom.

19. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, pri súčasnom nezistení nedostatkov v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku I. ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil.

20. Krajský súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu a ktorý v plnej miere zodpovedá procesnému úspechu žalovaného v konaní pred súdom prvej inštancie a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným, a zároveň reflektuje stav, keď v konaní neboli preukázané žiadne trovy konania, ktorých priznanie úspešnej sporovej strane by prichádzalo do úvahy.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej procesnej strane nepriznal nárok na ich náhradu. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanému v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak

taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradíť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016.

22. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).